

Літературно-поетична студія
с. Нижній Березів
завідувач бібліотеки Ганна Вітковіцька

«ДУША ОЗИВАЄТЬСЯ СЛОВАМИ»



“Писаний Камінь”

Косів
2016

ББК 84.4УКР6-5

Д 86

Д 86 **«Душа озивається словами»**. Альманах – Ко-
сів: Писаний Камінь, 2016 – 88 с.

Твори, що увійшли до збірки «Душа озивається словами» розповідають про життєві хвилювання членів літературної студії. В них розкриваються теми буремних подій на Майдані та сході нашої країни, тема любові до України, рідного краю. У творах літераторів-початківців відкривається не тільки їх духовний світ, а й передаються роздуми про вічні істини: доброту, любов, справедливість, ставлення до природи, суспільних явищ..

ББК 84.4УКР6-5

© Ганна Вітковицька
упорядкування, 2016
© Лілія Сулятицька, Марія Ільницька
комп'ютерний набір, 2016
© Микола Генік обкладинка, 2016
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2016

*«Поезія – це завжди
неповторність, якийсь
безсмертний дотик до душі»*

Л. Костенко

Духовне зцілення словом

«Літературні посиденьки» (ЛП) початкуючих авторів Нижнього Березова закономірно виливаються в окрему книжку. І це – досягнення, це – свідчення творчого зростання сільських «аргонів» слова. Від засідання до засідання сільської літературної студії ЛП зростало розуміння необхідності визрівання, плекання образного слова, глибшого і мудрішого занурення в духовну сутність творчості, бо саме в глибинах досвідченої і щиро віруючої в Бога душі таяться «дивні перли» справжньої поезії, справжньої літератури.

Наша логіка душі повинна робити найнесподіваніші часові і просторові контакти, настроєві переходи. Ми зобов'язані шукати ви-



токи свого буття, своїх національних і християнських ідеалів, а, знайшовши їх, зливатись з ними, відчувати за них моральні і фізичні болі, відчувати причетність до історії України, її минулого і сучасного.

Поет повинен відчувати не тільки біль рідної землі, але й поклик рідного зоряного неба, неповторну красу рідної природи, вміти перелити музику душі і небесних сфер у виразні і цілющі строфи такої поезії, про яку Ліна Костенко сказала: «Поезія – це завжди неповторність, якийсь незримий дотик до душі». І не слід сприймати ці слова як натяк, що поезія тільки для обраних. До цілющих джерел поезії, як до криниці з дзвонковою водою, приходять всі, щоб освіжитись, очиститись, наповнитись силою рідної землі. Поезія, якщо вона справжня, зцілює душу і розум кожної людини. Поезію потрібно розуміти і бачити на кожному кроці, в кожній стеблинці і травинці, в кожному прояві життя, бо ніяка вченість не замінить журавлиних ключів і їх одвічного курликання у весняному чи осінньому небі. Уміння бачити і відчувати поезію – це ознака того, що в нас іще не по-



вмирали душі. І не повмирають, якщо поети виходитимуть, як мовив наш краянин Б. Томенчук, «на паперть душі», на паперть храму Господнього, щоб викарбувати на власних душах найвищу сутність життя – любов! Бо любов до матері, до коханої, до дитини нерозривно пов'язана з любов'ю до рідної землі, до Батьківщини, до Бога.

Микола СИМЧИЧ,

*член національної спілки
письменників України*



Микола Симчич –
народився
1950 року в селі
Середній Березів.
Відомий поет,
автор поетичних
збірок «Вогонь
цілую», «Політок»,
член НСПУ та НСЖУ.



Українські АТОси

Один за всіх і за одного всі!
АТОси українські, д'Артаньяни,
Палає серце ваше полум'яне —
Один за всіх і за одного всі!
Благословенна Воленька свята!
За неї жити і вмирати треба,
За рідну землю і за голос неба —
Благословенна Воленька свята!
Чи «Кіборги» а чи «Укропи» ви,
А лицарі козацької звитяги,
Хай грізно майоріють наші стяги,
Чи «Кіборги» а чи «Укропи» ви!



На тлі АТО — загарбницька війна,
Та ви на вік — Атоси, д'Артаньяни,
Лілея світла ваша не зів'яне —
На тлі АТО — вже визвольна війна.

Антихриста, катюгу-москаля
Спиняють ваші мужність і відвага.
Ще в Гаагу зажене грабунків спрага
Антихриста, катюгу-москаля.

Ще Іловайський цвинтар без хрестів,
Дебальцеве у пельку пхають круки,
Та не допоможуть «Гради» ані «Буки» —
Ще Іловайський цвинтар без хрестів.

Ординці — безіменна саранча
«Салдати номер двести» на могилах,
Їх матерям табу носить не в силах.
Ординці — безіменна саранча.

А вас, Герої, величає Світ,
«Небесна Сотня» вас оберігає,
Осанну у церквах народ співає.
Лиш вас, герої, величає Світ.

Хоч Третя Світова вже на кону,
«Стурбовані» Америка й Європа —
В «очко» зіграє москалева жопа,
Якщо розв'яже Третю Світову.

Бо Світ ще не здурів і не заляк.
Світ допоможе — станем, як стихія,



З вогненних лав гряде титан-месія,
Бо Світ ще не здурів і не заляк.
Оману перемир'я «грязь Москви»
Везе в конвоях смерті й літаками,
А ми з'єднались дужими руками.
Омана перемир'я — «грязь Москви».
За синь небес і колосистий лан,
За друзів, за родину, за Україну
Героїв слава зупиня руїну
За синь небес і колосистий лан.
Спочинуть скоростріли від вогню,
Зате жінки забудуть про спідниці,
Бо є ще порох у порохівницях!
Спочинуть скоростріли від вогню.
Один за всіх і за одного всі!
АТОси українські, д'Артаньяни,
Палає серце ваше полум'яне —
Один за всіх і за одного всі!





Оксана Влашинець –
народилася 05.05.1970
року в с. Нижній
Березів, де й проживає.
Має вищу педагогічну
освіту, працює
завідувачем місцевого
дошкільного закладу
“Рукавичка”.



БЛАГОВІЩЕННЯ

Д.М. Арсеничу присвячую...

На Трьох Святих в Березові було тихо.
Похмуре лютневе небо готувалося
сипнути дрібними білими крупами.
З-під дірявих шапок сіро-брудного снігу
стирчали перекрехлі гілки дерев, видніло-
ся пожухле торішнє листя. Сонце ледь ви-



глядало з-за хмар, кидаючи на землю скупі поодинокі промені.

Дмитро, тридцятидвохрічний стрункий парубок, з гладким, акуратно зачесаним назад волоссям, схованим під картуз, прошкував додому чорною ниткою стежки, яка петляла між латками ґаздівських городів і вела до річки. Нині він чомусь пішов цим боком, хоча зазвичай ходив додому іншою дорогою.

На опасаню однієї з хат стояла ставна середнього віку білолиця жінка і, вгледівши його, зненацька мовила:

— Чула-м, що маєте файні книжки. Чи не принесли би-сте, аби-м читала? Мелодійна жіноча бесіда перебила хід Дмитрових думок. Проте, він не сердився, а навпаки радів цим словам.

— Чому ні? Принесу...

На тому й розійшлися. Чоловік уже перебирав в пам'яті художні твори, які були в його домашній бібліотеці. Йому хотілося догодити цій самотній жінці, прикрасити її одноманітні будні цікавим читивом.

Дмитро квапився виконати обіцяне. На



самого Стрітення приніс і віддав Анні дві книжки «Тіні забутих предків» і «Кармен».

Жінку в селі кликали «Яниччина». Була зайдою і служила в Янички, та так і залишилася в її хаті після смерті господині, не створивши власної сім'ї.

Подякувавши, Анна зраділо взяла пакуночок. Її невисока постать швидко зникла в темному отворі дверей. Жінці не терпілося, хотілося хутчіш поринути у вигаданий химерний світ художнього слова.

Вони не бачилися, як потім порахував Дмитро, цілих п'ятдесят днів. Він вів звичний спосіб життя, вироблений давно. Думки, що густо роїлися в його мудрій голові, лягали рядками віршів на папір. Думалося і писалося багато. Енергія, яку його однолітки тратили на сім'ю і ґаздівство, сублімувалася в поезію. Бо доля-мачуха обділила його теж, подарувавши радість сімейного щастя іншим. Парубоче серце прагло ласки і тепла. Та хоча до тих пір на його шляху траплялися жінки, проте не знайшлося ще тієї, яка б запала в його душу навечно... Інколи пролітала думка й про Анну. Але це



тривало всього мить. Дмитро ніколи не зупинявся на ній, усвідомлюючи, що різниця у віці робить божевільною цю ідею...

Повесніло... З теплих країв повернулися бузьки. Принесли на своїх крилах тепло. Де-не-де з-під землі фіолетовими свічечками несміливо визирали на божий світ бриндушки. На «Груни», у ліску, з'явилися підсніжники та ряст. Птахи вітали весну своїм радісним досвітковим щебетом і весільною метушнею.

Нинішнього вечора, перед самим Благовіщенням, Дмитро вирішив завітати до Анни. Але надумав зайти, коли ніч своїм темним рядом накриє все, аби уникнути людського поголосу. Нечутно зайшов з боку городів і постукав. Анна, впізнавши його по голосу, широко відчинила важкі дерев'яні двері, впустивши до хати.

На печі тьмяно горіла гасова лампа, скупно освітлюючи нехитру хатню обстановку: велике дерев'яне ліжко, застелене зрібною веретою, мисник з акуратно складеним глиняним начинням, стіл, накритий домотканою скатертиною і велику, на



пів-хати піч. Хатня обстановка нагадувала Дмитрові рідну домівку, а привітний голос господині запрошував підтримувати розмову. Він не квапився йти.

Раптом Анна, сорокашестирічна невисока пишнотіла жінка, мовила:

— Вмучила-м сі за день. Трохі прильижу...

Не встиг Дмитро й оком кліпнути, заперечити чи попрощатися, як вона вправно, не соромлячись, скинула з себе спідницю, залишилась вдовгій білій сорочці і вляглася в ліжку, накрившись коцом. В її рухах не було нічого, що вказувало б на внутрішнє хвилювання. Навпаки, вони були сповнені гідності і виконувалися не абияк, похапцем, а по-жіночому мистецьки вміло і звично. Дмитро не здивувався, що вона не просила його йти. Якесь внутрішнє відчуття підказувало чоловікові, що нині має статися щось незвичне.

Розмова, на мить перервана трохи зухвалим вибриком Анни, знову потекла невимушено й легко, ніби нічого й не сталося.



Парубок сів на край ліжка, а вона якось неспіливо зауважила:

— Дивітсі, не наберіт на одержину пірі... Застереження, яке злетіло з її вуст, швидко поглинула хатня порожнеча. Дмитро не звернув на нього уваги. Вони знову перекидалися словами так, ніби знали давно.

Коли Анна вдруге застерегла Дмитра, він зрозумів, що їхні бажання співпадають і говорилося все не дарма... Поки чоловік знімав з себе одяг, Анна пильно вдивлялася в хатню темінь, ніби боялася пропустити найголовніше.

Акуратно повісив все на спинку одного-єдиного стільця, що стояв оддалік.

— Може, так я не наберу на одержину пірі, — відповів і неспіливо влігся поруч, накрившись тим самим коцом. Анна не перечила, мовчала. Її серце до цих пір було самотнє, а тіло не знало чоловічих рук.

— Загаси лампу, бо ще хтось на світло увійде, — сказала тихо, непомітно перейшовши на «ти».

Дмитро, загіпнотизований її голосом і присутністю гарячого жіночого тіла, по-



дуг на вогник, що загойдався й погас. Хату огорнула темінь.

Сірий квітневий досвіток соромливо зазирає у вікна, боячись сполохати знесилених любовцями чоловіка й жінку. Їм зовсім не хотілося, аби закінчувалася ця ніч. Не зімкнувши й ока, вони насолоджувалися близькістю, пили спрагло до дна одне одного, не вірячи до кінця раптовому божевільному щастю, яке триватиме довгих двадцять літ, як одну мить.

Ранок благовістив Дмитрові про найбільший скарб його життя — голубооке диво, яке лежало в його обіймах, відповідаючи на пристрасні парубоцькі поцілунки чутливими жіночими губами.

Десь у сусідів піяли кугути, сповіщаючи про народження нового дня. Дмитро божевільно від щастя, дякуючи долі за несподіваний подарунок.



РОЗСТРІЛЯНА ВЕСНА

Іван рано залишився без батька. Виховувався і без матері. Вона поїхала до далекої Італії, залишивши сина на свекруху.

Бабуся Олена замінила онукові рідну неньку. Виходжувала, коли хворів, чаєм з малини напувала. Навчила вірити в Бога, любити рідну землю. А ще про козаків-характерників розказувала.

Навідувалися вони часто в хлопчикові сні. Гарцювали на баских конях, на прю з ворогом ставали. Малинові хоругви на вітрі лопотіли. І блищали на сонці гострі шаблі запорожців, як змії. Прокидався Іванко та й собі мріяв землю від ворога-супостата боронити, знамено міцно в руках тримати, товаришам у пригоді ставати.

Коли виріс, мама до себе кликала. Казала, що жити буде, як в Європі. Іванові кортіло чужі краї побачити. Та він вперто твердив мамі, що Європу треба будувати тут, в рідній У країні... Підтримувала онука і бабуся Олена. Не хотілося їй на старості літ самій віку доживати.



Коли студенти в Києві на Майдан вийшли, Іван з цікавістю спостерігав за подіями в столиці. Хотілося і собі приєднатися до лав прогресивної молоді.

В ніч на 1 грудня «Беркут» по-звірячому чинив розправу над мітингувальниками. «Що ви робите?» — волав хтось у нічне небо, намагаючись зупинити знавіснілих спецпризначенців. Україна прокидалася, нажахана жорстокою розправою...

Поквапом скидавши найнеобхідніше в наплечник, сказав бабусі:

— Якщо безнаказаність стає законом, то супротив-обов'язком! Моє місце – на Майдані!

Олена не сміла перечити онукові. Її материнське серце теж стискалося в болючу грудку від побаченого на екрані.

Перехрестила свого Іванка,кинувши навздогін:

— Най береже тебе Бог, дитинко!

Більше не встигла мовити й слова. Вклякла перед образом "Божого милосердя", і злетіла молитва з старечих вуст,добута з самого серця...



В Києві Іван відразу став до лав самооборони. Записався в сотню і самовіддано, до знемоги, трудився на барикадах. Встиг познайомитися і здружитися з такими ж, як і сам, небайдужими українцями.

Зима цьогоріч не була суворою. Баба Олена щовечора запалювала воскову стрітенську свічку, вклякала перед ликами святих і ткала молитву словами, що виринали з душі самі по собі, невимушено й легко. За Іванка, його побратимів, за Україну...

Вітер несамовито свистав, бився об стіни хати, стукав хвірткою, зазиравав у темні вікна, ніби запізнілий подорожний, просився переночувати...

У баби Олени тривожно і сумно на душі. Онук кілька разів навідувався ненадовго додому і знову їхав до столиці. Востаннє бачилися три дні назад. Коли сказав, що їде, не перечила. Знала, що не переконає.

Незатишно одній в порожній хаті. Щоб хоч якось пересидіти довгий зимовий вечір, запалювала свічку. У вечоровій тиші з вуст злітала щира молитва, перемішана зі сльозами... Сумно бабі Олені. Думки в голо-



ві танцюють і рояться, як сніжинки в сніговій завії. Кіт біля печі згорнувся калачиком, шукаючи тепла. Самотність полонить своєю німою присутністю...

Сон тривожний наснився Олені. Ніби син її в брудній круговерті, а Іванко на березі стоїть, плаче, рученята до тата простягає... Раптом хтось невидимий штовхає дитину з кручі в каламутний вир...

Вдосвіта 20 лютого на вулиці Грушевського було гаряче. Чорний ядучий дим великими клубками валив у небо. Густа сажа від спалених автомобільних шин товстим шаром покрила землю. На фоні пекельного зарева стояли відчайдухи. Ця вогненна завіса рятувала їх від тих, хто сіяв смерть, отримуючи від цього дике задоволення.

Беззбройні, почорнілі від кіптяви майданівці героїчно тримали оборону. Над головами цьвюхкали кулі, десь зовсім поруч розривалися коктейлі Молотова та світло-шумові гранати. Волонтери-медики не встигали відтягати в безпечне місце поранених і вбитих. Снайперські влучні пострі-



ли косили беззахисних людей десятками.

Іван стояв на передовій. Він зовсім не думав про безпеку. Як і належало, чесно виконував свій громадянський обов'язок. Як вчила бабуся Олена, як веліла совість...

Гримнув постріл. Вчитель, з яким тільки вчора познайомились, стояв неподалік без щита і бронежелета. Став повільно опускатися на коліна. Іван кинувся на допомогу. Раптом щось боляче вжалило в голову. Снайперська куля без промаху влучила в ціль і пройшла навиліт. Вп'ялася в стовбур молодого дерева, відколовши від нього тонку скалку. Жниувала смерть на вулицях, прилеглих до Майдану. Люто й ненаситно... Криваво...

Звичайні українці мимо своєї волі ставали цього ранку героями. Посмертно. Серця мільйонів шматував на клоччя дикий біль втрати. Вони вимагали кари, Божої кари для катів.

Хтось із широко відкритими нерухожими зіницями лежав на холодній землі, а хтось, рятуючи власну шкіру, замітав страхітливі злочини.



Синь весняного розстріляного неба навічно залишилась у Іванових очах. Кров тоненькою цівкою життям повільно витікала з рани, малюючи багряно-малинову хоругву на чорному полотні брукованого шосе...

Душа летіла до Бога, минаючи ридаючих білих янголів, що стоятимуть вічно на варті сотні, яка в цей день стала небесною...

02.03.2014



ФІЛОСОФІЯ ЖИТТЯ

Кваплюся до лісу. Іду, мов до храму. Швидко, з легкістю розчиняюся в його навстіж відчинених дверях. Заходжу в царство лісових духів та нявок без остраху.

Моя душа нараз виривається з тілесних рамок і летить угору. Світло-зелений, темно-смагадовий, а чи й брунатно-золотистий купол верховіть стає на заваді. Легкою хмаркою всідається моя неспокійна норовлива душечка і гойдається на найвищій гілочці, мов у колиці. Тут їй затишно і добре, як добре було у дитинстві в старій дідовій хаті, пропахлій наскрізь перестиглою садовоною.

Обнімаю гладкий буковий стовбур, тулюся до дерева, мов до брата, зливаюся з ним воєдино і стаю раптом частинкою цього зеленого могутнього дива. І немає в цю благодатну мить ніякого значення, хто ти: манюсінька частинка Всесвіту чи загублена у цьому хаотичному шаленому ритмі деталей, без якої немає гармонії.



Руйнується цілісність світу, рунтається
архаїчний порядок, якщо десь ненароком
губишся. Тому й біжиш до лісу, як до храму.
Бо де ж іще можна бути собою? Не блазню-
вати, не лицемірити, не лестити..!

Хто іще може сміливо ливкнути в твою
роз'ятрену душу помічного бальзаму, як
не матінка-природа? І зцілити, забравши
рутину буденності... Назавжди.

08.10.2012





Анничка Гнатищак –
народилася
03.07.1966 року в
с. Нижній Березів,
де й проживає.
Поет, композитор,
автор збірки пісень
“Різнобарви”.



ЗА МИР (пісня)

Просим миру для України в Бога кожен мить,
Біль і горе – невимовні, серденько болить.
Проливається невинно молода кров,
Зазіхає ворог лютий на Україну знов!



ПРИСПІВ:

Я знаю, буде мир і край наш розцвіте,
Ясніє небо синє й поле золоте,
І вже не буде більше горя та сліз,
Бог, Любов і Україна – наш девіз (2).
Єднаймо сили й добрі наміри свої,
Щоби здобути мир у рідній стороні,
Щоби цвіла Вкраїна – ненька, наче сад (2).

Захисти, Пречиста Діво, воїнів – синів.
Хай лихих смертей не буде і кривавих днів,
Хай притулиться дитина батьку до плечей,
Хай у матері не ллються сльози із очей.



КРИВАВА СИМФОНІЯ

*(пам'яті українських бійців,
що загинули під Іловайськом, 2015 р.)*

Стискали курок, покалічені кулями пальці,
Ненависть, вогонь у очах і граната в руці.,
І зорі сіяли, кружляли в кривавому танці,
А в небо летіли ліхтарики – душі бійців...

Криваві симфонії музику траурну грали.
На місто зруйноване тихо підкралася ніч.
Хоч ангели смерті в диму над бійцями витали.
Та билися сміло, життя і печаль віч-на-віч.

Зривалися «гради»,
 гримлять «урагани» в просторі.
Лиш зорі мовчали. І воїн звертався до них:
– Скажіть моїй матері, прошу, благаю вас зорі.
Важливі слова, що колись я сказати не встиг.

Я знаю, що скроні твої від туги посивіли,
І сльози – краплини в засмучених горем очах...
Загинув твій син за свободу, за правду, за віру
Та житиме вічно у щирих вкраїнських серцях!



МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

(пісня)

Я мрію, щоб люди на світі були щасливі.

Я мрію, щоб линули

в небо пісні дзвіноккрилії,

Спів соловейка лунав у просторі,

Прошу у Господа щедрої долі.

Молюся до неба щоднини

За мир в Україні!

Приспів:

Господи, дай Україні щастя,

Господи, дай Україні любов.

Нехай ніколи не ллється кров!

Господи, дай Україні долю,

Боже, пошли благодать на роки.

Тільки в єднанні здобудемо волю, –

Серце до серця, рука до руки (2).

Я вірю, що зло безнаказано так не минеться,

Я вірю, що добра фортуна

колись посміхнеться нам,

О, люди недобрі, що творите нині.

Від жаху здригаються давні святині.



Благаємо Матінку хором:
Вкраїну покрий омофором!
Неба блакиті,
Золото ланів
Що, сонцем налиті,
Боже, пошли Україні!



ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ НА МАЙДАНІ У КИЄВІ

(пісня)

В кривавому танці гуляє скорбота,
охоплює полум'ям серце Майдану.
І знову у наступі «беркутів» рота,
і снайпери цілять в смертельну рану.

У небо, що сяяло в зоряних шатах,
злетіла душа непокірного сина...
Ридали в журбі діточки-ластів'ята,
вдова молода, у жалобі родина.

Приспів:

А гори Карпати здригались від болю,
А ріки – сльозами,
а ріки словами від Сяну до Дону.
Незламні, нескорені впали за волю
На землю Майдану, від крові червону.



Їх душі невинні в небесних хоромах,
у райських садах. Їх не буде вже з нами.
Лиш дірки від куль на броні і в шоломах...
На битій бруківці червонії плями.

Навесні комусь щебетатимуть птиці,
зозуля комусь накує многоліття,
та волі борці, мужні лицарі криці,
у наших серцях на віки і століття!



Отець Ігор Полюк –
народився 12.03.1970
року у м. Коломия.
1994 року рукоположе-
ний на священика і при-
значений парохом у с.
Нижній Березів, де і про-
живає. Автор поетичної
збірки “Весняна
карусель”.



* * *

Усі слова
закреслю мовчанням.
Мовчанням
вимощу тишу.
Якщо вам слово
на листочку
письмом залишу,
простіть мені
зайвину невелику.
Навіть без мого зітхання,
досить у цьому світі крику.



ВИБІЛЮВАННЯ ПОЛОТЕН

Розповіла мені бабуса,
Як білили колись полотна...
Біля річки тепер пройдуся
Не побачу полотен жодних.

Полотна білили щоліта
На рушники і на одяг...
Все потроху минає на світі
І за ним банувати годі.

Захотілось втекти на природу,
Майнути в бабине дитинство,
В казку біління полотен,
Що її в нас украли джинси.



ДРУЖИНІ

І досі не можу забути
Весни розбуялої спів.
Стрічались ми в місті над Прутом,
Де юну тебе полюбив.

Весна поміняла убрання.
Співали в гаях солов'ї.
Про перше повіли кохання
Довірливі очі твої.

Обом не забути ніколи
Співців коломийських дібров.
Подякуймо щиро ми долі
За нашу взаємну любов.

* * *

Замели, засіяли
Поле білі віхоли.
Сиплеться та стелиться
Сніг, як ті метелики.
Льодом річка скована.
Все під снігом сховано.
І коли промелеться —
Сніг? Мороз? Метелиця?
Ще гай-гай до верем'я,
Днів і днів до березня.



* * *

Щось мине, щось забудеться,
Бо Земля наша крутиться,
І те, що минулося,
І те, що не збулося,
І те, що не ладиться
Часом пригладиться.
І те, що балакалось,
І те, що відплакалось,
Промине і забудеться,
Бо Земля вічно крутиться.





Олена Дутчак (Денесюк) – народилася 07.02.1984 року в с. Нижній Березів. Кандидат історичних наук, доцент кафедри організації туризму та управління соціокультурною діяльністю Інституту туризму Прикарпатського національного університету. Лауреат премії Івано – Франківської ОДА “Молодий вчений 2014 року”. Проживає в Івано – Франківську.



* * *

Вдихає пахощі небес блакить,
Цілюючи в уста рожеві яблунь квіти.
Милуюся. Кульбабок дим летить...
Торкає вечір сном розквітлі віти.
Краплинки втоми на густій траві
І пелюсток вишневих снігопади...
Коли тону в розбурханій журбі, –
Красо пречиста, дай мені розраду!
Заснули мрії на малих листках,
Світанку жде кожнісінька хвилинка.
На дивовижних струнах грає птах.
Кохає світ весна – краси дитинка.

* * *

Чулося зітхання у липневій темряві:
Деревинки-вишеньки зламана душа.
Простяга ручата до подруги-зіроньки
Зеленоволосе кволе дитинча.
Мальви нашорошено слухали мелодії
Вечора в казковому тумані-сні.
І впивались барвами пісні цвіркуневої.
Захмеліло листячко в росянім вині...
Лози винограду, що гойдали леготів,



У безсоння полум'ї тишею гули.
Наливались грона із щасливих спогадів:
Ранньою весною мрії там цвіли.

* * *

Де межа між кольором і словом,
Чеше думка коси при свічі.
Під зірчастим куполом-покривом
Пурхають неписані вірші.

* * *

Літопис моїх думок –
Книга ця із сторінок абстракцій.
Почуття нанизую в разок...
Не терпить душа черствих корекцій.

* * *

Всміхалась небесам земля зеленокоса,
Купаючи в промінні малих своїх дітей.
І кожне стебельце молилось стоголосу:
«Життя! Благослови раба Твоїх ідей!»
Напилося сонце сліз з облич рум'яних квітів
Торкнувся Пегас крилом тремтливих сонних вій.
І миттю заховався у затишні шати вітів,
Щоб ніжити красу в серпанку слів і мрій.



* * *

Голі душі дерев, як холодні долоні, –
Земля лине в обійми небес.
За туманами коні червоні
Ваблять сонцем – серпанком чудес.

* * *

Де цілуються смереки і блакить,
Синіх гір душа перебира хвоїнки-струни.
З правіків снується неперервна нить,
Щоб в красі звінчать майбутнє із минулим.

* * *

Відлуння слів зникали в небокраї,
Настромившись на тиші вигострений спис.
По небу човником яскравим
Плив місяць — молодий пегас.

* * *

Думок бурхливих строкате панно
Малюють сновидіння.
Від сну до свідомості величезна прірва
Рветься як павутиння.
Дійсність робить людину безхребетною.
Сила волі — хребет.



У людському натовпі метушня правляча –
Не вирватись з лабет.

* * *

Хотілось плакати, а сліз не стало.
Хотілось крикнути, а голосу нема.
Лиш місяць реготав з-за небокряю.
Я рвала коси на собі німа.
Запала тиша, а думки кричали,
Хотілось вирватися з пут.
Не радість, довга полоса печалі –
Лише блукав душею блуд.

РОЗДУМ

Безодня слів,
провалля снів
Та мурашник думок упертих...
Куди біжиш,
кому кричиш
І як потрапив у світ мертвих?
Стебла трави,
як молитви
У вись, до Бога, з ґрунту пнуться.
Між тих стебел,
хоч ти й орел, –
Землі не можеш відірватисья.



А дзвін гуде,
людина іде,
Залишивши всі болі й муки.
Приходить час –
немає нас
Є лиш скорботний вік розлуки.
Де неба даль,
блакитний рай.
Земля – чистилище й гріха осадок.
Це ми самі:
малі, сумні
Для себе заробляємо цей спадок.

* * *

По білотишню снігу
Почерк зимового саду.
Як прогнати задуму –
Павутиння сірого смутку?
Чорний павук із серця
Хоче напитись меду.
Серце у сітях, мов пташка,
Квилить щось без ладу.
Сонце з більмом на оці
Однаково всім, чомусь, сяє.
Тут Зодіак ні при чому,
Просто в житті так буває.



ГРОЗЯНИЙ СОНЕТ

Ніч горобина
Кетяги калини
 купала-колисала.
Порожньо, безсонно,
Глухо, монотонно...
 Серце ще не спало.
Вітер божевільний
Аж до третіх півнів
 Рвав деревам коси.
Наче з того світу
Блискавок п'юпітри.
 Грому їм не досить?
Чорні хмари з Лети
Воду носять, носять...

* * *

І лине музика із тиші...
Це вітер пісню так співає для зорі.
Чийсь слова об душу шарудять, мов миші.
А серце... Те літа десь угорі...

Сльозинки неба падали в пекучий
Вогонь, що з серця струменем летів і не вгасав.
Як смерть не задушити, як не убити Вічність,
Так не згасити полум'я, з якого день постав.



* * *

Достигли мрії,
Що цвіли рожевим.
Спогадів багрянний падолист...
Я, мов яблуня,
Що проситься до хати,
Стою і дивлюся увись.

* * *

Мій вогонь зникав у небесах...
В білій хмарі грілися долоні.
Ясночолій сонячний Пегас
Душу й серце закував в полоні.

Низались намистечком рядки
З перлів, що губили його крила.
Всесвіт мовчки прочитав казки
Про щасливі зоряні вітрила.

* * *

Я плакала... Я плакала дощем,
Ти шарудів померлим листям...
Та як прогнати з серця щем,
Скажи мені, коханий вітре?!



То наче привид, тінь, мара...
Прийшла звідкіль і щастя отруїла,
Туманом спеленала нам серця.
Душі так холодно... Руїна.

Думки до неба простягайсь,
А руки обнімали скроні.
Я не повірю, хоч і присягнись,
Я вільна, в волі у полоні!

Задумавсь всесвіт низкою думок
І усміхнувся — знов нова загадка.
Він подарує ще своїх казок;
Між двох життів – вузенька кладка.

КАЯТТЯ

Тиша. Тільки серця годинник
Вимірює довжину життя.
Час, що так плив безупинно,
Зупинився. Трепетна мить каяття...

Ніч – символ нечестивих помислів –
Стала погожим днем.
А душа, що не знаходила слів,
Вилилась римами поем.



* * *

Пустеля. Тут не живуть двоногі,
А вітер вже замів слідів разок.
Земля ця ще жива: віват свободі!
Ні, це не здогад перечитаних казок.
Не тишина, де всілася мовчанка,
Там розум грає музику свою!
З провалля лине тиха колисанка,
А страх скопив весь розум без жалю.
То не журба, коли сумує розум
За мудрістю неписаних книжок,
А пам'ять виділя чергову дозу
Здогадливих, замріяних думок.

* * *

Сонливий місяць в хворобливій лихоманці
Розсіяв світло, наче я – думки.
Вклонялися дерева в божевільнім танці,
Згинаючи натомлені листки.
Он розкидає метушня підступні сіті,
Вигострює затуплені ножі...
Та промовляє воля: «Буду вічно жити,
Навіки поселюся у душі!»
Звабливий подих ночі пестить зорі,
Колише мрії у солодкім сні.



Самотність й зрада побраталися у горі:
Виспівують зажурено пісні.

Кораблик щастя у бурхливих хвилях ночі
Шукає довгожданні береги.
Всміхалися мені твої щасливі очі –
Поразку «святкували» вороги.

СТЕЖКОЮ БІЛОВІРША

Вітер мого дитинства
Якось загостив на світанні
Приніс краплинку трепету
Якого не вистачає у світі дорослості
Він повернув мені на хвилику
Жменьку солодкого щему
Подарував ностальгічну безодню
Вечорової таємничості
І лаконічно запевнив:
«Не вернеться!» (!?!)





Марія Геник

– народилася
25.09.1958 року в
с. Нижній Березів.
Медсестра,
працює в Мілані.



* * *

Весна дарує цвіт мімози,
В чужій, далекій стороні.
А я люблю вкраїнські «ружі»,
Їх запах чую уві сні.

І черешневі віти – руки.
Бурхлива цвіту заметіль...
Солодкі роздуми в розлуці.
Єднають душі, милий мій!
Вже юність в вирій відлетіла,
У коси срібло заплела.
В житті я ще не долюбила.
Життя я ще не прожила...



* * *

А на дворі цвіте весна,
Буяє зелень, квіти, трави.
В цім дивнім леготі одна блукаю я,
Знедолена, світами.

* * *

Багряна осінь чеше вербам коси,
Калина хилить грона у саду.
Вусатий вітер виє стоголосю.
О земле рідна, як тебе люблю!
На чужині я не святкую свята,
В душі нуртує присмак гіркоти ...
Пречиста Діво, дайся ублагати,
Своїм Покровом чистим захисти!

* * *

Колискових мені мама не співала.
Чорним птахом вкрилася сім'я.
І сльозами щирими вмивала
Ту колиску, де зростала я.
Гіркоти зазнала я немало.
Доля зрадниця і розпач самоти.
Хліб чужий сльозами запивала.
Щире серце, душу захисти!



Півстоліття за плечима маю,
Коси посріблила сивина.
Внук росте, а я... а я чекаю
Свого довгожданного орла.

Дні летять, немов скажені коні,
А моя надія ще жива:
Два серця заб'ються в унісоні
Краплями дозрілого вина.

* * *

Порятуй мою зболену душу,
Зацілуй, заласкай – не суди.
Бо любити, як жити, я мушу.
Замітаю недолі сліди.

І плекаю солодку надію,
І чекаю одного тебе.
Заховаю спокусливу мрію...
Поспіши, бо загубиш мене.

* * *

Я вірю в долю – ніжну казку
І жду тебе з запилених доріг.
Спокуси сіль я оберну на казку.
Твій ніжний погляд – рідний оберіг.



Дозрілий колос гне додолу вуса,
Бринить черешня в маминім саду.
В житті я сильна, долі не здаюся,
Солодким трунком душу погублю.

* * *

Солодкий трунок ллється із бокала
І губи обпіка п'янка благодать.
Цю мить солодку я давно чекаю:
Зустріти, струни серця обірвать.

І уст твоїх свята молитва
Мене вбиває без жалю.
Слова колючі – гостра бритва.
Солодкий дотик – чи люблю?

* * *

Прийди до мене сном нічним,
Прийди до мене ранком росяним,
Прийди до мене сонечком гарячим
І запитай: Ти плакала? Ага...
Буває... плачу,
Коли ніхто не бачить.



* * *

Березів мій, я тут родилася...
Іду в саду, чи то приснилося...
Цілюють ноги роси ромашкові,
Ласкають душу ранки веселкові.
На різнотрав'ях, на забавах,
Грайливих вранішніх отавах,
Лиш тут зозуля так кує,
Цвіркун під вечір виграє.
І Акра з Лючкою цілуються,
Чи яв, чи сон – сама дивуюся.





Христина
Дрогомирецька –
народилася
14.06.1996 року
в с. Нижній Березів.
Студентка,
Навчається в
Чернівецькому
національному університеті,
факультет іноземних мов.



* * *

Світ дивний, немає вороття
Почути чи побачити щось знову.
Зникає щось і починається життя.
Кінчає знов і почина розмову
З собою. Вічність обмина
Бере початок доля загадкова.



І облітає світ мій новина:
Скінчилось все і народилось слово.
Скінчилось все... Чи не пусті слова,
Бо все, що є на світі – нескінченне,
І не скінчиться небо і земля,
Воно ще від народження блаженне.
А що людина? Чи вона живе
Лише для себе чи іще для когось.
Чи, може, невідомістю пливе,
Чи, може, володіє нею гордість?
Вона нікчемна й сильна водночас.
Вона і світ весь може зруйнувати.
Та одиниці зрозуміли з нас,
Що головне – навчитися шукати.

КОЛИСКОВА

Сонце вже давно зайшло за обрій.
Зорі, мов розсипаний кришталь
Мигають понад небесним морем,
У сплетінні слів мого вірша.
Відшуміла галаслива днина,
Небо ніжним смутком вкрила ніч.
А як прийде вранішня година.



Перший промінь, ляже біля пліч.
Він освітить радо твою стежку,
Він осяє кожен новий крок...
Тільки зараз зоряна мережка
Заколише танцем пелюсток.
Сон міцний пробудить твої сили,
З радістю зустрінеш новий день.
Лиш поринь, мій промене красивий,
В сон з солодким присмаком вишень.
В снах відчуєш ти мої обійми,
Потім зринеш у буденний світ.
Але попри все прошу – будь вільний,
Не турбуйся – буде все як слід.
Не тривожить твого сну хай злива.
Прихилюся над твоїм чолом.
А тепер, моє маленьке диво,
Я тебе цілую перед сном.

* * *

Речі втратили всю свою суть.
Місяць висушив сльози зі ртуті.
Люди повз все ідуть і йдуть.
Шляхом котиться аркуш зімнутий.



Ти вважаєш, що це ще не знак,
Ти надієшся, що не запізно.
Та, мов щур, підбирається страх,
Є для нього почесне вже крісло.
Поглинає небес білизну.
Пожирає проміння і сяйво.
Що з того, що кулак я стисну.
Якщо бій вже програли останній?
Кров стікає по стінах й зника,
Мішанина із поту і пилу.
Це ж не вперше. Вже часу ріка
Все змивала. Та знов їй несила.
Гострі нігті роздряпують шрам,
Просочилося кров'ю волосся.
Кому скаржишся: небу? зіркам?
Та їм байдуже, байдуже зовсім.
Ломить холод замерзлі кістки
Безсоромно у тілі живому.
Хто був другом? А хто був близьким?
Вже й не страшно ламатися знову
Біль відходить, та не назавжди,
Нападе й оточить гострим глodom
Щоб збагнути, не тре' й ворожби:
Від байдужості кров стає льодом.



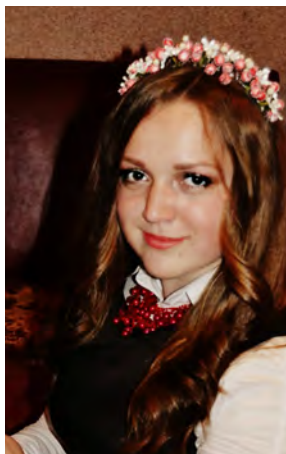
* * *

Дякую за правду, дякую за віру,
Віру, що зломилась і померла в сні.
Дякую за вбивчу мелодійність ліри,
Що пробила серце звуками наскрізь.
Ноги ніби стріли, слово ніби камінь.
Реквієм для мене вже давно звучить
Він веде до прірви, вже стою на зламі
Того, що було, й того, що має жить.
Пісня з крові й глини, мороку й зневіри
Піснею вбиваєш, перемелеш в прах
Та спасибі, мила, за турботу й віру
Подавись тим прахом, зникни у вітрах.
Все ж спасибі, доле, хоч і не просила
Рвати моє серце, зжити мене з світу
Та твоя ненависть множить мої сили
Я вернуся з прірви
й стану вовком-вітром.





Ірина Бодруг –
народилася
18.10.1994 року
в с. Нижній
Березів. Студентка,
навчається в
Прикарпатському
національному
університеті.



ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Пристрасно, викручуючись, як змія від нас втікало наше щастя. Виринаючи коріння з чимось живим, неначе від ядра землі, гаряча лава обливала серце. Здавалося ця біль безкінечна і ніяка сила природи не допоможе.



Кров заливала все, гарячий багряно-червоний колір проникав у середину. Серця розривалися, тіла падали і тільки глухі звуки пострілів лунали вдалечині. А голоси яких ледь було чути тільки шепотіли: «двохсотий, трьохсотий». Десь там в далекому селі, де ще хтось існував дзвонили дзвони і віра в перемогу, і допомогу Бога зростала, хлопці піднімалися і йшли далі, несучи в своєму серці іскру, яка запалювала серця побратимів. Після бою з молитвою повертались у свої теперішні домівки – окопи, де холодний ґрунт був навкруги, лежачи й поранений не міг зрозуміти: живий чи в братській могилі?.

Коли наступав ранок, він знову бачив синьо-жовтий прапор, який майорів над ним, його радість була настільки щира, немов маленької дитини. Він відчував сильний пронизуючий біль, засохла кров зтягувала шкіру обличчя, осколок від снаряду потрапив в око і його погляд на світ зменшився на половину, але віра в перемогу наростала, а лють до ворога була безмежна. Знаючи, що вдома чекає сім'я і кожен день



його дзвінок дарував посмішку на обличчі мами він телефонував і казав, що все в порядку і запевняв, що скоро все закінчиться. Вдома лилися сльози і тільки тихий голос казав: «бережи тебе Бог, ми молимося за тебе».

Кожного ранку він бачив схід сонця, хоча зразу і не розумів сонце це чи вже знову, щось горить. Побратими доварювали сніданок, лунав сміх, адже любили пожартувати над сепаратистами, розмальовували для них снаряди. Хтось в кутку читав Біблію, а хтось наспівував пісень, десь на кухні лунали вірші Шевченка, а хтось вже придумав новий жарт, яким розвеселявав всіх. І тут вибух, всі метушилися немов мурашки, яким розбили мурашник. Постріли лунали звідусіль, це все перекрикали крики, дикі реви поранених, ніхто не відступав, всі йшли вперед але один упав і з його вуст було чути: «Ще не вмерла України ...». Друг схопив його під руки і почав тягнути, не помічаючи, що ноги вже немає, на всі груди, набравши повітря він крикнув: «Вороже, я вб'ю тебе за Україну і



за друга», піднявши автомат вгору, він пускав чергу, вона, наче люті пси, відганяла кулі від нього та пораненого побратима. Затягнувши непритомного друга в окоп він надавав допомогу і тут почув пісні і крики: «Слава Україні!» в думці прошепотів; «Героям слава». Забувши про біль в оці, з якого витікала червоногаряча сльозка, він вийшов надвір і подумки перерахував всіх бійців своєї бригади, які поверталися. «Всі», – голосно скрикнув він. Над ними було синє небо, а під ногами жовта трава, яка вигоріла на сонці і він сказав, про те, що тут не може жити ніхто інший, як українець, бо навіть природа навколо вимальовує синьо-жовті кольори.

Поранений друг був контужений і без ноги, його забрали волонтери, які привозили їжу та одяг. Телефон розривався від дзвінків, адже по новинах показували, що саме тут, де боєць, гаряча точка. Але піднявши трубку він сказав, що все добре, це на сусідньому блокпості були постріли.

Знову панувала тиша, буденне життя перемикнулося на бійців. Приходили



капелани, бійці сповідалися, немов в останнє, бо ніхто не знав хто загине сьогодні. Після сповіді почались неочікувані постріли з артилерії, бійці стріляли у відповідь і ні на крок не поступались зі своєї території. Десь лунали крики: «Забери у нього автомат, я не маю чим захищатися», «Біля мене двохсотий», «Мене поранено», але один, не промовивши ні слова, упав, стиснувши в одній руці автомат, а в іншій світлину своєї сім'ї, яка була обмотана синьо-жовтою закривавленою стрічкою. Лице було залите кров'ю, очі були відкритими і дивилися вгору до неба, було помітно, що одного ока немає, а одяг понищений від вибуху. Хтось підійшов і рукою закрив очі, між хлопцями лунало «Вічна пам'ять, брате. Ми помстимося за тебе!». Його тіло було накрите синьо-жовтим стягом, якому за життя він так радів кожного ранку.

Де сонце торкається Землі, де хмари вимальовують сходи, де дим стає темним від вибухів, горів останній вогник снаряду наче свічка, яка проводжала в путь бійця,



який так і не встиг подзвонити додому, щоб почути від мами: «Бережи тебе Бог», а у відповідь сказати: «Все в порядку, скоро все закінчиться». Його тіло злилося з ґрунтом, понівечене, ніким не впізнане, яке, наче коріння, пішло в землю, а там зародило нові пагони, які проросли. Він віддав життя за волю України, за нас з тобою, за те щоб вільно ходити по своїй Богом даній землі і ніхто ніколи не забере у нас свободу. Воїн світла і воїн добра покинув свій батальйон і полетів у Небесну сотню, щоб звідти бачити безкрає синє небо і розпечене жовто-яскраве сонце.

Найкращі з кращих, які впали від кулі ворога, залишаться жити в наших серцях і в пам'яті.

Хочеться просто їм подякувати. Герої не вмирають!





Богдана Симчич –
народилася
08.08.1996 року
в с. Нижній
Березів. Працює в
Середньоберезівській
ЗОШ I-II ступенів
вчителем музичного
мистецтва.



* * *

Таке щось тепленьке і ніжне
Торкнулось моєї душі,
Легке і таке білосніжне
Немов цвіт кульбаб навесні.
І серце від того радіє,
Шалене таке відчуття.
Я ніби у снах, в своїх мріях,
На хмарах рожевих літа.



І є в мене крила. Є КРИЛА !!!
І щастя таке не земне.
Ти чуєш мене, я щаслива
Бо я ... я кохаю тебе!
Я хочу кричати, сміятись
І плакати, плакати теж.
І високо в хмари піднятись,
Не знати в цім захваті меж.
Таке щось тепленьке і ніжне
Живе десь там у душі,
У кожного воно зовсім різне
Повірте-повірте мені!

* * *

Мені приснився дивний сон,
Що ми з тобою знову разом,
Маленький світ без заборон
Із легким романтичним джазом.
Як ми гуляємо в саду
Стежки всі цвітом зарясніли
А ти казав мені «люблю»
І від кохання ми п'яніли.
Мені приснився дивний сон,
Де все довкола розцвітало,



Пташки співали в унісон
Як все довкола нас вітало.
Мене ти ніжно обнімав
І гладив теплими руками,
Ніхто напевно й не кохав
Так як з тобою ми кохали.
Мені приснився дивний сон
Такий легкий немов серпанок,
Але, на жаль, це просто сон,
Що зник, коли настав світанок!





Іван Клим'юк –
народився
02.07.1989 року
в с. Гаврилівка
Надвірнянського
району, проживає
в с. Нижній Березів.



***Життя – театр, в якому неможливо
захватися за завіси...***

* * *

В останні хвилини життя
Повір, так хочеться жити
Так хочеться всім простити
Приходить за все каяття.

В останні хвилини життя
Немає більше надії,
Зникають всі твої мрії
Назад вже нема вороття.
21.02.2016 р.



* * *

Намалюй мені чистий світанок
Без образ, всіх провин і обману
Намалюй мені ніжний ранок
Хай загоїть в душі моїй рану
Намалюй мені сонця схід
Спів птахів яких ти почуєш
Хай залишить в пам'яті слід
Усе те,що ти намалюєш.

18.11.2015 р.

* * *

Я не суджу, не хочу, і не мушу
Доля по різному із кожним з нас жартує
За пів ціни продав хтось свою душу
Хоч та душа і centa не вартує.

18.11.2015 р.

* * *

Людина переносить різні муки
Не кожному в житті завжди везе,
Якщо людині поламати руки,
То не задушить, але загризе.

28.02.2016 р.



* * *

Пробач мені , мамо за все
Пробач всі образи й провини,
Життя уперед несе,
Летять безупинно хвилини.

Я знаю, багато втратив,
Не знаю де буду я.
В житті за усе є розплата,
Пробач мені, мамо моя.
12.07.2015 р.

* * *

У пам'яті залишилось чимало,
Хоч пропливе не мало ще води,
Та щастя, що життя подарувало,
Залишить лиш на березі сліди.
Літо, 2015 р.

* * *

Сестра, яку подарувала доля,
Хоч мені зовсім не сестра,
Але яка вона чудова,
Красива, добра і проста.
Вона з таких,
Що правду каже в очі.



Вона є з тих,
З ким розлучатися не хочу.
Хоч в неї є душевна доброта,
Вона – як всі, ну зовсім не свята.
Вона – як рідна,
Але не сестра...

* * *

Я не поет, не був поетом
Лише слова в рядки складав.
Слова в рядки, рядки в куплети,
З куплетів вірші написав.
Я не поет, не хочу слави.
Усі вірші які зложив,
їх написав, щоб пам'ятати.
Щоб я на цьому світі жив.
Я не поет, я пишу думку,
Я маю тисячі думок
Не жду від долі поцілунку,
Шукаю сам в житті стежок.
Осінь, 2014 р.



* * *

Яка в житті у мене роль?
Я і не блазень , та не король.
Я не суджу, мене ніхто не судить.
І хоч люблю — мене ніхто не любить.
Я не творець, нічого не створив,
Життю кінець — а я ще не жив,
І хоч не блазень я, та не король,
Та все одно я маю роль.

Весна, 2015 р.

* * *

В житті комедій і пародій
Давно розставлені всі ролі
Цікавий розвиток подій
Розіграний в вузькому колі.
І кожен з нас в житті герой.
Так важко обманути долю,
Бо кожен грає свою роль,
Хоч і ображений до болю.

Весна, 2015 р.





Оксана Клим'юк –
народилася 07.04.1967
року в с. Нижній Березів,
де й проживає. За
професію бухгалтер,
зараз не працює.



ПАМ'ЯТІ КАМЕНЯРА

*До 160-річчя
з дня народження І.Франка*

Він був поетом, вихідцем з народу
Такий собі простий ковальський син
Усе життя боровся за свободу
Досягши слави зоряних вершин.
Його поеми, повісті і драми
Шанує Україна й по тепер
Здається, й зараз ходить поміж нами
Цей вільний духом революціонер.



Він так устиг багато написати
За свій такий не дуже довгий вік
Його лякали, пхали в каземати
Та це незламний духом чоловік.
Але важка хвороба підкосила
Арешти й тюрми далися взнаки
І вороги загнали у могилу
Так закінчились творчості роки.
Його не стало. Було всім так гірко.
Забрав з собою мук своїх тягар.
Помер поет і згасла в небі зірка
Пішов у вічність славний Каменяр.
Та дух його літає над землею
І мільйони зве з собою знов
Підтримав кожен з нас його ідею
Ми всі за правду, волю і любов.

* * *

У тім краю, де Лючка протікає
Між берегів гірських у долину
Народ душею щирий проживає.
А було це колись у давнину
Вже майже півтора століття тому
Один поет у гості завітав
Там, де вода гірська знімає втому.



У те село, що досі ще не знав
А те село Березів називалось
Таке красиве, наче у казках.
Усі селяни чемно з ним вітались,
Бо він здолав сюди нелегкий шлях.
Але ніхто з селян не міг і знати,
Що це володар духа завітав
Його про все хотіли розпитати
А він таке про себе розказав:
«Послухайте мене, я син народу,
Що вгору йде, хоч був запертий в льох»
Навчив усіх боротись за свободу
І прикладом він став для багатьох.
У кожного в житті падіння й злети
Якщо живеш по правді – це не гріх
Та зберігати пам'ять про поета
Це наша честь, обов'язок для всіх.

СОН

Якось мені одної ночі сниться
Сей дивний сон на чорно-білім тлі,
Що ніби підіймаю сніп пшениці,
Де поряд крові трупи на землі.



На другу ніч дзвонили в церкві дзвони.
Про що говорить звістка ця страшна?
І я тоді подумала в безсонні –
Це, мабуть, починається війна.
В ту ніч криваву нелюди погані,
Якими вже диявол керував,
Вбивали мирний натовп на Майдані,
Такого звірства світ іще не знав.
Але тоді ніхто не міг ще знати,
Не міг це навіть бачити у сні,
Що не кінець це, а лише початок
Такій страшній, безжалісній війні.

ОСІННІЙ МАРАФОН

Промайнуло літо. На порозі осінь.
І летять у вирій ластівки
Хмари-павутинки вкрили неба просинь
От і промайнули молоді роки.
Та роки роками, їх не зупинити,
Осінь невблаганно вже багрянить ліс,
Але в мене думка – що б таке зробити,
Аби в світі стало менше горя й сліз.



Як же припинити людожерчу битву,
Щоб не лилась більше вже невинна кров?
Тут нам допоможе тільки лиш молитва,
Тільки милість Божа, віра і любов.

ЖУРАВЛІ

Збираються у вирій журавлі.
Вони летять над Тисою і Прутом
У теплий край із рідної землі
Своїм давно провіреном маршрутом.

А там, на Сході, йдуть бої страшні
Аж небеса здригаються від градусів.
Коли кінець настане цій війні?
Бо всюди лиш осколки від снарядів.

І кров тече по спаленій землі,
Як мухи гинуть люди, а тим часом
Від диму почорнілі журавлі
Летять ключем над спаленим Донбасом.



ТОПОЛЯ

Десь посеред поля виросла тополя
Хоч струнка й висока, та чомусь сумна,
Бо в її окрузі щось немає друзів
Лиш колючий вітер та озимина.

А пройдисвіт-вітер не привик сидіти
Завітає в гості і кудись помчить,
А струнка тополя, що посеред поля
Сумно наодинці листям шелестить.

УКРАЇНІ

Україно моя, Україно,
Чом на скронях твоїх печаль?
На Донбасі стоять руїни,
Крим забрали у нас, на жаль.
Ворог землі твої плюндрує
Море сліз і страшних розлук
Чом же в світі ніхто не чує
Тих твоїх безкінечних мук.
Кожен дивиться з свого порога
Як страждають невинні брати.



Пам'ятайте, ми всі під Богом
Ще й до вас може лихо прийти.
Нам чужого нічого не треба
Бо у нас добро є своє.
Ми лиш хочемо мирного неба
І шануємо те, що в нас є.

ЗА НЕБОКРАЄМ ЩАСТЯ НЕ БУВАЄ

Карпатських гір зелені куполи
Шукали щастя десь за небокраєм
Мої країни, але не знайшли.
За небокраєм щастя не буває.
За горизонтом там чужа земля.
На щастя в чужині нема надії.
Чужі міста, чужі сади, поля.
Там холодніше навіть вітер віє.
Хай вас не манить сива далина
Не кличе день у подорож одвічну,
Бо у житті є пристань лиш одна.
Вона у вашім серці буде вічно.
Це рідний край і батьківський поріг,
Який ніколи холодом не віє.
Тут кожна річ для вас, як оберіг.
Лиш тут у вас на щастя є надія!



ДОРОГА В СИБІР

На подвір'ї сутеніє, холод наступає
Мати діток проти ночі у Сибір збирає.
Стала дозволу просити взяти хоч перину
Не доїдуть бідолашні, в дорозі загинуть.

Не дозволив безсердечний,
катюга проклятий

Лишень крикнув:

«Покваптеся, бо треба рушати!

Сіла мати з діточками, підвода рушає,
Відправляють до Сибіру,

а за що – не знає.

На вокзалі погрузили в холодні вагони,
Відправили світ за очі, рушили з перону.
Тих, хто помер, не витримав важкої дороги
Викидали, як собак із поїзда за ноги.

Приїхали до Сибіру і в Тайзі дрімучій
Розгрузили на морози, на сніги скрипучі.

Залишили помирати у краю чужому

Щоби більше не бачити їм рідного дому.

Але люди сильні духом якось виживали
Та поміж тим своїх діток розуму навчали
Щоби знали звідки вони, та якого роду,
Щоби могли боротися за свою свободу.



ПАРТИЗАНИ

В тім краю, де цвіте біля кожної хати калина,
Де у кожній оселі висять образи на стіні,
Щоб молилися всі: і дорослі, і кожна дитина
Щоб прожити в любові по-Божому ночі і дні.

Цей трудящий народ,
що вирощував хліб той насущний
Тут трудилися всі: і дорослі, і діти малі
Та не знали вони,
що завидує ворог бездушний
Відібрати в них хоче
останній шматочок землі.

Не зважали на те,
що у них мозолясті долоні
І раділи як діти,
бо не знали, що прийде біда.

Але лихо прийшло,
чорним вороном вдарило в скроні
І присунула в край
цей російська проклята орда.
Люди плакали гірко,
і чорніли від розпачу й горя.
Діти з голоду пухли,
бо забрали злодії харчі.



І від звістки такої страшної
здригнулися гори
І не було спокою тепер ні удень, ні вночі.
Та не знали тоді
ще бездушні жорстокі тирани,
Що не буде пощади
ніколи для них в цім краю
Що чекають на них
у карпатських лісах партизани
Щоби знищити всіх,
захищаючи волю свою.
Замість серпа – наган,
замість молота й плуга – гвинтівка,
Замість ліжка – трава,
замість теплих чобіт – постоли.
В серці віра свята,
замість теплої хати – криївка,
Їхні друзі – лиш вітер,
темні ночі й карпатські орли.
Так і жили в лісах ці нещасні знедолені люди
Боронили свій край
як могли від проклятих катів.
Хоч і знали вони,
що пощади за правду не буде
Не чекали лиш чорної зради від своїх братів.



Але зрада прийшла.
І знайшлася та підла людина.
І узяла на душу
той страшний нерозкаяний гріх.
І прийшла для бійців безпорадна
і чорна година
Бо недолюдки й варвари люті
їх знищили всіх.
Як сконали вони,
навіть дзвони в церквах не дзвонили,
Їх ховали,
як псів кровожерні й бездушні кати.
І стоять край доріг одинокі,
нещасні могили,
Пів століття пройшло,
щоб поставили люди хрести.





Надія Манжуєва –
народилася
25.05.1964 року
в с. Нижній Березів,
де й проживає.
Дуже любить дітей і
квіти.



Моїй Лесі Присвячую...

Невже це те, колись мале дівча,
таке наївне, мило і щасливе?
Невже цим вогником в ясних очах
Всміхалось моє диво пустотливе?
Обсипались дитинства пелюстки:
Мале дівча уже дорослим стало.
Та я все згадую щасливі ті роки,
Коли, здавалось, щастя було мало.
Цвітуть рум'янці, наче маків цвіт,
А очі світяться теплом і добротою.
В очах твоїх я бачу цілий світ,
Живе в них радість, сплетена з любов'ю.



МОЯ ДУША

Моя душа неприступна фортеця
Серед темних густих лісів.
Моя душа — глибока, мов криниця.
Під сплетенням казкових слів.
Моя душа — зав'южена зима,
Одна собі поміж снігів студених.
Тепла шукає, а його нема...
... Лиш гіркоти знаходить повний келих...
Йду камінням холодним крізь хащі густі,
Б'є в обличчя пекучий вітер...
А думки, як примари, — такі пусті...
Скільки смутку в мені ще боліти?
... Вирву біль із корінням —
Додасться душі ще снаги!
Понесу своє горе — терпіння,
Де холодні завії й сніги.
Нанизаю на ниточку крапельки щастя,
Що цвітуть в діамантах роси.
Будуть радістю сяяти ніжність і ласка,
Розцвіте білий світ дивограєм краси!



* * *

О, дякую, Боже, тобі за життя,
За любов, що у серці маю.
За надію, за щастя і каяття,
Що сьогодні Тобі складаю.
Дякую, Боже, за те, що люблю,
Це сонце, і трави, і квіти,
Любов свою щиро *по*вік не згублю
Тебе буду завжди славити!
Дякую, Боже, за ніжну красу,
За те, що цей світ так невинно люблю,
І Тобі, милий Боже, в дарунок несу
Повний келих любові без краплі жалю.

* * *

Замріяно, леліє під дощем
Отой осінній незабутній щем...
Холодним блиском крапель кришталевих
Видзвонює над дахом металевим.
Я під дощем іду собі, а осінь
Вже розплітає золотисті коси,
Скидає з себе платтячко зелене,
Мені багрянці в сипле повні жмені...
Спливає час її, уже спливає...
Сумний вітрець в гаю співає...
Все більше смутку у туманах сірих,



Все більше ранків холоднисто — білих...
Та все одно радію і сміюся —
Я чорній холоднечі не скорюся,
Бо маю віру у любов я дужу,
Яка мене зігріє в люту, стужу.
Не дасть у серці холоду цвісти,
Та й захистить мене від самоти...

СОН

Мені наснилась мати — Україна.
... Як дівчина у свято зодяглась,
І так промовила: «Піднялась я з руїни,
Щоб моя пісня в небо полилась.
Щоб навкруги звучала рідна мова,
Цвіла калина рясно під вікном.
Щоб матері вкраїнську колискову
Співали діткам перед сном.
Мої кохані, діти-голуб'ята,
Я — ваша мати, я у вас одна.
І той мене лиш може не кохати,
У кого в грудях серденька нема».
І я прокинулась. А на душі так світло,
Засяяв засвітився цілий світ.
Всміхаюсь мені сонечко погідно
І посилало вранішній привіт.



* * *

Доброту у серці, як воду в відерці,
Пронеси, людино, через все життя.
Збережи це щастя у своєму серці,
З ним іди в щасливе майбуття!
Нехай квітують щедро золотисті ниви,
А жнива настануть — так і знай!
Радістю й любов'ю стануть смутку зливи —
Тільки ти надії не втрачай.
Не хились від вітру, йди собі лиш певно,
Та перлинок слави не шукай,
І радій, що в світі жила недаремно,
Що в житті надбала — дітям передай!





Ганна Тимофій –
народилася
14.05.1968 року
в с. Нижній Березів,
де й проживає.
Писанкарка.



ЛИСТ ДО МАТЕРІ... ЧЕРЕЗ ВІЧНІСТЬ

*(Пам'яті моїх земляків, які загинули
в боротьбі за волю в лавах УПА)*

Пробач мені, мамо, що я не вернувся
З тієї страшної війни...
Я птахом карпатським навік обернувся
Й до тебе літатиму в сні.

Прости мені, мамо, що ти поховала
Не тіло моє, лиш труну,
Останків моїх друзі не зібрали
Збирати не було кому.



У стогоні вибухів, криків і диму
Не мали вже часу ні я, ні вони
Ми були такими іще молодими,
У тому бою ми всі полягли.

Ніхто не розкаже, ніхто не опише
Як ми попрощались з життям...

Лиш вітер в Карпатах смереки колише,
І матінка тужить за рідним дитям.

Лиш матінка тужить і руки ламає,
Що вже не побачить ніколи сінка
І тихо край хати калина зітхає,
І пада додолу ягідка терпка...

Не плач моя мамо, від горя розлуки,
Ти й так посивіла від болю, журби
Я знаю – в сусідки маленькі онуки,
А в тебе лиш пам'ять про птаха... і сні.

Прости мені, мамо, що я не вернувся
з тієї страшної війни ...

* * *

Любов'ю дише світ...

І полином.

О, я тепер це

Дуже добре знаю.



Як пити чашу
З трунком і вином
Тривогами наповнену до краю.
Люблю цей світ
Із трунком й полином,
З цнотливістю
Незвіданої долі...
Усе віддам
За щирість і красу
За вічне світло
Вічної любові.

ЛЕГЕНДА ПРО ОЛЕКСУ ДОВБУША

Легенду цю розкажуть вам охоче
Старі, як світ, замріяні Карпати.
Бо дух опришка – Довбуша Олекси
Завжди у горах буде цих витати.

Він був відважний і любив він волю,
Любив Карпати – смерековий край,
Він бідняків не кривдив, лиш в багатих
Він срібло й злото завжди відбирав.



З ним були друзі – легені відважні
Пройшли не мало – разом всі стежок
Дуби могутні, смерекові плаї
Були лиш свідками їх помислів й думок.
Ходили б довго ще, гуляли по Карпатах
Витала б воля в полонинах ще,
Якби ж не куля, куля та проклята,
Що зрадницьки уп'ялася в плече.
Не остерігся, не чекав такого,
Стріляв не поляк, свій стріляв – гуцул
Упав опришок на моріг зелений,
Упав і згинув... Мовби і не був.
Стріляв у спину – мав на те причину,
Ще й злота ляхи в нагороду дали,
Та дух опришський – вільний і відважний
У нашого народу не відняли.
Витав завжди він, наче вільний вітер,
До волі ми своєї тяжко йшли,
Бо нам завжди чомусь стріляли в спину,
Свої стріляли – різні Дзвінчуки...
Чому стріляли? Мабуть і не знали
Самі, бо зрада в них живе в крові
Тому ми мусим боронити волю
І до тепер, в священній боротьбі.



ЗЛАМАНА КАЛИНА

Не спалося, а ніч така погідна
І місяць у віконце зазирав,
Лише під ранок задрімала мати
У сні синочок завітав.

У весь змарнілий, у сліпучім світлі
Тільки очі стомлені, сумні
Наче привид постояв край ліжка
І світла постать зникла в далині.
Прокинулась, з безумними очима
Тремтіли руки, холола в жилах кров
Чому ж це синку ти нічого не говориш
Куди ж це ти ріднесенький пішов?

Чому нічого ти не хочеш розказати
Так важко на душі останні дні
Як там тобі ведеться мій синочку
На тій страшній і проклятій війні.
Та ще й калина вчора, що розквітла
Зламалася від вітру у саду,
А ще бабуся так колись казала
Що зламана калина на біду.

Ой, Господи! синочка захисти
Ну що це я таке гадаю
З синочком я поговорю
Ось, тільки номер набираю.



Знайомий номер набирала знову й знову
Тремтіло серце, як зраний птах,
Думки безумні, рухи монотонні
І забриніли сльози на очах.

Зблід місяць і сховався у тумані
Метався вітер
над зламаним калиновим кущем
Ридала мати і кричала мати
Здрігнулось небо проливним дощем.

ЛІТНЯ НОСТАЛЬГІЯ

Приблудилась осінь до мого порога
Розсипа на землю диво – промінці
І листок присохлий з ясеня стрункого
Причаївся тихо у моїй руці.

За вікном ще літо розсипає барви
Та лежать в покосах запашні луги
За прив'ялим цвітом сумувать не варто
Час прийшов складати сіно у стоги.
Знову насміхається з мене вітер теплий
І гонить геть думки сумні
В небі посивілому, померклім
Проводжає осінь журавлів ключі.



* * *

Сірі гори і небо,
І навіть чомусь посивіли смереки,
На примерзлій отаві
Намистинки блистіли роси.
Вже відцвів пізньоцвіт
І давно відлетіли лелеки,
Павуки наснували мережива
Диво – краси.
Заблукало десь бабине літо в тумані
Далеко-далеко
І його не знайти,
Нам його не знайти

СВІТ ЗА ВІКНОМ

*(Світлій пам'яті моєї вчительки
Марії Михайлівни)*

А світ за вікном увесь
у теплому сонцесплетінні
Веселка розбризкала щедро усі кольори
І радує душу весна у зеленому цвіті
І мліє від спраги спекотного літа пори.



А світ за вікном у тюльпанах й жоржинах,
У теплих дощах і у білих снігах,
У цвіті бузку і барвах калини
Піднятись б отак... й полетіти, мов птах.
Та крила ж бо зранені в нашого птаха
І вже не піднятись хоча би на мить,
Бо світ за вікном – все це тільки мрії
І спогади, спогади ... й серце щемить.

ВЕСНЯНА МРІЯ

Люблю твою незайману красу
Люблю тебе, мою весняну мрію,
Проміння сонця, з кришталю росу
Я по всяк час в душі лелію.
Люблю, коли квітує диво – сад,
Зеленіють гори і травичка
Я їду в травневий пелюсткопад
Все здається іншим і незвичним.
Все здається добрим і прекрасним
Все таке лагідне, чисте, мов святе,
І здається що в цієї казки
Буде найщасливіший кінець.



Та з'явився непосида вітер
Підхопивши ніжні пелюстки
Десь розвіяв їх по білу світу
Й моя мрія десь подалася за ним.
А мені махнула на прощання
Ну, бувай же, до наступної весни
І тепер мені ночами сняться
Весняні, травневі диво-сни.





Вікторія Негрич –
народилася
7.11.2000 року
в с. Нижній Березів,
де й проживає.
Навчається
в 9 класі
Нижньоберезівської
ЗОШ I-II ступенів.



ДО МИКОЛАЯ

Святий, добрий Миколаю,
Щиро я тебе благаю.
Принеси Україні миру,
Захисти нам Батьківщину.
Дай наснаги і добра
Нашій владі розума.
Воїнів нам захисти,
Смілості їм принеси.



Щоб могли нас захистити
Прапор гордо наш носити.
Честь держави берегли
Ворогів перемогли.

Ворогам дай зрозуміти
Розумом оволодіти,
Що війна, то є біда
Позбавляє вона життя.

Тож прошу тебе, благаю
В небо руки простягаю.
І молюся кожний раз
Сохрани будь-ласка нас.

ПРИРЕЧЕНЕ КОХАННЯ

Чому весна така прекрасна
Коли кохання в ній нема?
Чому така вона чудесна
Коли душа моя смутна?

Не знаю я кохання й щастя,
Бо доля є така моя.
Бо відлетіли усі мрії
В глибоке темне небуття.



Немов біленьким чистим снігом
Розсіялися по садах,
Де раніше ми з тобою гуляли
Немов в прекрасних, чистих снах.

Ті зустрічі такі жадані
Були солодкі наче мед,
Чому ті миті бездоганні
В моїй душі лишили слід?

Чому ті ніжні почуття
Розтали наче лід весною,
Чому злетіло в забуття
Кохання смугою тонкою?

І час давно уже пройшов
Давно скотилася сльоза.
І сад давно уже забув
Наші з тобою імена.

З тобою в мріях ми пливли
Тобою я дихала й жила.
Та рани мої зажили
Любов моя уже пройшла.





Галина Геник –
народилася
27.07.1964 року
в с. Нижній Березів,
де й проживає.
Інвалід І групи.



А ГОРИ ДИМЛЯТЬ...

Гори дзвенять дощами...
Туман замикає очі,
Ніби розвіять між нами
Тугу, неспокій він хоче.
Все охопила імла
Все посіріло, замерзло,
А гори , а гори димлять,
В небо, що мовби розверглось.



Ну, а ніженьки прекрасні,
Біжать в дім Божий і ясний.
Рученьки умій складати,
Серденько упокоряти
і схилена твоя голівка
У поклоні до долівки...
Бо підніжок Божих ніг
Ця Земля, де дощ і сніг,
Сонечко й мороз пекучий
Усім, Бог про себе учить.

* * *

«Отець мій Небесний славлю Тебе і дякую
Тобі за любов, яку Ти виявив до мене – від-
давши Сина Свого, і в жертві його, Крові про-
литій, воскресінні придбав мене і явив, що
прийнявши це – я Твоя дочка через Слово
ВІРЮ. Амінь».



УКРАЇНА БОЖА

В душі птахом пролечу над Україною
Хто ж колись назвав її руїною?!
Схились в молитві до Отця у Небеса високі
О, Україно! Як діва пишна, гарна та висока...
В дорогоцінні шати вбрана Богом,
Не стане гордість хай стрімким порогом.
Наче рай — цей край в ногах лежить
Талантом, умінням, ніби річкою біжить.
А "милий", "любий", "любка солоденька" –
Прониза від п'ят аж до серденька.
Майже кожен у душі поет,
Твір краси шедевр, Творця портрет.
Бог створив нас на свою подобу,
О, українці! Будьмо вдячні Богу!
Бог живий, і Він повсюди, вірте!
Він є, як невидимий нам вітер.
Що куйовдить, гне деревам віти
Та колише ген у полі диво- квіти,
Хвилями гойда лани безкраї,
повні благодатних урожаїв.
Так і Господь – невидим, бачим що створив
І як у видимім себе явив.



Острови сіл, що повні медом і молоком,
Що так манять і запрошують вінком.
Духм'яних садів, соковитих фруктів,
Овочів і ягід без ліку фунтів.

Бог дав, стіл гнеться від достатку нині
Будьмо й для Бога вдячні й гостинні.

О, люд український!

Отець Твій жде Небесний
Вузькі ворота в край Його чудесний.
Бог є Творець!

І хоче брати участь в усім творінні,
В Біблії він учить.

Ще каже, що його це Слово і Правда
Й давайте жити так – його Слава...

Бог хоче в кожному серці поселитись,
Щоб словом цим він міг тебе омийти.
Ти б міг з ним все: і думати, і співати,
Бо навіть виглядом Творця відображати.
Це мрія Божа: Брат, сестра, батьки, матусю!
Запрошуй Господа у серце....я ж молюся.



БАЧИТИ ХРИСТА

Ніжуся у теплій ласці
Усесущого Отця
Не у сні і не у казці,
а в реальності Творця.
Ось торкнувся мене вітром,
Сонячним теплом повів
Відбувається це дійсно,
Ялюбому відповім.
Забавляє мене квітом
В незбагнених ароматах...
Так сповняє мене Світлом
мій Господь в своїх багатствах.
Ти даєш поживу бджілці
І метелику й хрущу.
Отій пташечці на гілці,
я тебе не відпущу.
Не відпущу коли добре,
Коли у всьому поруч Ти
І коли мені не добре
Боже мій мене веди.
У теплі у ніжних ласках
І у буревій і грози.
У життєвих неполадках



Та коли в душі морози.
Як оту малу овечку
Ісус Христос веде...
Буду йти зовсім близьенько
і ступати там де й Ти.

ВЧИТИСЯ З БОГОМ РОЗМОВЛЯТИ

Із маленького дитяти,
Вчися з Богом розмовляти.
Дуже ти здивуєш Бога,
Старших мавши в допомогу.
А в радості – Його силу,
Знайдеш дитя, будь щасливим...
Хай твої розумні очка
Дивитись в Небо мають звичку.





Марічка Ливицька –
народилася
10.12. 1940 року
в селі Яблуниця
Яремчанського району.
Проживає в с.Нижній
Березів.
Пенсіонерка.



Так хочеться вранці ходити
По теплій липневій росі
Так хочеться щиро Вкраїні зізнатись
В її неповторній пшеничній красі.

Так хочеться вранці відкрити віконце
Погладити квіти коли сходить сонце,
Коли десь пташки верещать у просонні,
А я все пригадую ночі безсонні.



Безсонними були ті ночі чудові
Коли ми з кіно повертались обоє
І так пташечки нам обом щебетали,
Щоб деколи в старості юність згадали.

* * *

Я зачарована була в тобі
Все чарували мене задуми твої
Я ждала, що в житті буде гаразд усе,
Бо я любила тебе понад усе.

Я і не думала й не знала,
Що у житті я сильно так програла
Те все, що чарувало мене зранку
Для мене став ти недругом аж до останку

Чекала я тепла від тебе
Чекала я вночі і в днину,
Але почав ти часто заглядати
Для мене у ненависну чарчину.

Ми стали вже обоє сивочолі,
Та лиш незгод у нас лише доволі,
Бо ти в житті так сильно заблудив,
І свої задуми у чарці утопив.



* * *

Я бігла по скошених травах
Я йшла по колючій стерні
Щоб тебе зустріти і ще раз спитати,
Чи любиш насправді, чи ні?

Та ти все відводив очі зрадливі
Бо в тебе у серці вже інша була
Мене пригортав якось дуже ти черство
Неначе я була колюча стерня.

Не можу я сльози всю ніч витирати
Бо я і по нині тебе так люблю
Навіщо залишив ти в моєму серці
Покошені трави й колючу стерню?

* * *

О...!Я так чекала зустрічі з тобою
Та раптом чорна хмара наді мною
І дощ пролився, як з відра
А я стояла під дощем одна...



А я стояла і чекала
Що прийдеш ти, тебе я ждала
Я оглянулась і злякалась.
Поперед мене лиш стіна стояла...

Враз стало холодно мені,
І серце билось, як у клітці пташка
Ні дощ, ні та стіна сказати не могли,
Що у житті мені так буде важко!

* * *

Моя мама найкраща у світі,
Моя мама – родюча земля
Тільки гляну, матусю, довкола
Ой, гіресенька доля твоя.
А роки так біжать, наче коні,
Що зірвались із лісу у сад
Мамо, мамо, матусю рідненька,
Чом літа не вертають назад?
Не вертають літа й не повернуть
Пролетіли, як ті голуби.



Ми недавно були ще малими,
В нас онуки і ми вже батьки.
В мами обличчя, як зорана нива
Вся у зморшках, уся у рівцях
Мамо, мамо, матусю рідненька,
Чого в вас лише сум у очах?
Я дивлюся на небо у гору
І молю голубі небеса
Дай же, Боже, здоров'я матусі,
Бо вона в мене тільки одна.
Одна мама, одна Україна,
Одна рідна моя сторона
Я за них, за всіх трьох одночасно
На колінах молюся щодня.





**Ганна
Левицька-Геник**
народилася
08.05.1964 року
в місті Яремче.
Проживає в
с. Нижній Березів.
Приватний
підприємець.



Рідний край

На Україні я народилась
Тут батько теж мій ріс
Матуся мови рідної навчила
Водила мене горами і в ліс.
Ми любимо поля наші і гори
Пшеницю на полі рясну
Я теж тебе люблю, Вкраїно,
Я горда, що я тут живу.



Україна – це затишна домівка
Ця країна не хоче війни
Хоче спокою й миру
Хоче, щоб жили сини.
Україна, що любить творити,
Що любить співати пісні
Невже це у темряві зникне
І буде лиш згадка, як в сні?

* * *

А у житті, як у житті
Буває різного доволі
Не посковзнись, не обпечись
Шукай для себе добрі долі
Бо доля – це ще не усе
Проси у Бога порятунку
І Бог прийде і покладе
Усе це в виді подарунку.
Ти подарунок розв»яжи
Не заглядай ти, як у чашу,
Бо там ні дна, лишень скарби
Із свого серця виганяй образу.



* * *

Боже, я прошу дай мені крила
Щоб я злетіла й побачила гори,
Ліси, полонини, луги.
Хочу летіти і дуже радіти
Й вернутись сюди без туги

І я полетіла, бо крила дістала
Летіла до сонця й луни
Але, щось сталось, я крила згубила,
А крила ламали вони...

Вони – це не люди,
Вони – це непотріб,
Вони – це без зброї кати,
Але, я сильна, і Бог допоможе
Летіти безкрилій сюди...

А тут вже чекає на мене карета,
Карета і трійка коней
Як птаха безкрилого візьмуть до себе,
Притиснуть так ніжно до своїх грудей.



* * *

Засіяли в полі пшеницю,
А виріс на полі ріпак.
А як це вони засівали,
Що вийшло ні с'як, а ні так???
Землицю зерном засівали,
Чекали усі врожаю,
У неба дощу всі благали,
А небо сказало: "Засуху вам шлю"
Не все виростає, що сієш
Росте із насіння бур'ян
І деколи з слова одного,
Складають великий роман
Хтось в землю кладе лиш зернину
І тонни збирає зерна,
А ти як засієш невдало,
Врожаю ніколи нема.
Якщо засіваєш зернину,
З молитвою її поклади,
Тоді надійся на краще,
Врожаю великого жди!



* * *

Чи можу комусь розказати,
Чи пісню свою заспівати,
А в душі лиш тривога й неспокій,
Бо тяжко мені самотній.
Без ритму б'ється серденько,
Бо чує: кінець вже близько,
Століття уже розділено.
А справи мої не скінчено...
Не в змозі я час зупинити...
Так хочеться просто пожити.
Хто допоможе? Не знаю...
Лиш Бога за все я благаю.

* * *

Чи бачив ти як сходить сонце?
Чи бачив ти земну красу?
Як перший промінь у віконце,
Сплете тобі свою косу?
Чи бачив обрії червоні,
Що склалися у три ряди?
А сонце так колись сходило,
Як жили наші прадіди...
Чи бачив ти дощові хмари.
Що роблять в небі вміть пітьму,



І дощик, як з відра пролитий
На землю Божу і земну красу?

* * *

Щоб прожиті роки не були даремні
А згадки про себе були лиш приємні,
Щоб хліба й до хліба на столі стояло
Щоби все нажите ніде не пропало
До хати щоб гості що свят приходили,
Щоб ми показали що ми тут нажили
Щоби ми співали всі пісні, що знали
Українську пісню та й не забували.
Щоб матуся-ненька за нас все раділа
Щоб за наші вчинки та й не посивіла
І у кожную хату добро заходило,
Сонце миру й щастя усім нам світило.



ЗМІСТ

Духовне зцілення словом.....	3
Микола Симчич.	5
Українські АТОси.....	5
Оксана Влашинець.....	7
Благовіщення.	7
Розстріляна весна.	11
Філософія життя.	15
Анничка Гнатишак.	16
За мир (пісня).	16
Кривава симфонія.....	17
Молитва за Україну (пісня).....	18
Пам'яті загиблих на Майдані у Києві (пісня).....	19
Отець Ігор Полюк.....	20
Усі слова закреслю мовчанням.	20
Вибільювання полотен.....	20
Дружині.....	21
Замели, засіяли поле білі віхоли.....	21
Щось мине, щось забудеться.....	22
Олена Дутчак-Денисюк.....	23
Вдихає пахощі небесна блакить.....	23
Чулося зітхання у липневій темряві.....	24
Де межа між кольором і словом.	24
Літопис моїх думок.....	24
Всміхалась небесам земля зеленоока.	24
Голі душі дерев, як холодні долоні.	25
Де цілуються смереки і блакить.	25
Відлуння слів зникали в небокраї.	25
Думок бурхливих строкате панно.	25



Хотілося плакати, а сліз не стало.	26
Роздум.....	26
По білотишню снігу.....	27
Грозняний сонет.	27
Каяття.....	29
Стежкою біловірша	31
Марія Геник.....	32
Весна дарує цвіт мімози.	32
А надворі цвіте весна.	32
Багряна осінь чеше вербам коси.	32
Колискових мені мама не співала.	33
Порятуй мою зболену душу.....	33
Я вірю в долю – ніжну казку.....	34
Солодкий трунок ллється із бокала.....	34
Прийди до мене сном нічним.....	34
Березів мій, я тут родилася.....	35
Христина Дрогомирецька.....	36
Світ дивний, немає вороття.	36
Колискова.	37
Речі втратили всю свою суть.	37
Дякую за правду, дякую за віру.....	39
Ірина Бодруг.....	40
Герої не вмирають!.....	40
Богдана Симчич.....	44
Таке щось тепленьке і ніжне.....	44
Мені приснився дивний сон.....	45
Іван Климю'к.....	46
В останні хвилини життя.....	46
Намалюй мені чистий світанок.....	46
Я не суджу, не хочу і не мушу.....	47



Людина переносить різні муки.	47
Пробач мені, мамо, за все.	47
У пам'яті залишилось чимало.	47
Сестра, яку подарувала доля.	48
Я не поет, не був поетом.	48
Яка в житті у мене роль?.....	49
В житті комедій і пародій.	49
Оксана Клим'юк.....	50
Пам'яті каменяра.	50
У тім краю, де Лючка протікає.	51
Сон.	52
Осінній марафон.	52
Журавлі.	53
Тополя.	53
Україні.....	53
За небокраєм щастя не буває.....	54
Дорога в Сибір.....	54
Партизани.....	55
Надія Манжуєва.....	57
Мій Лесі присвячую.	57
Моя душа.	57
О, дякую Боже, Тобі за життя.	58
Замріяно леліє під дощем сон.	58
Сон.	59
Доброту у серці, як воду в відерці.	60
Ганна Тимофій.....	61
Лист до матері. Через вічність.	61
Любов'ю дише світ.....	62
Легенда про Олексу Довбуша.	62
Зламана калина.	63
Літня ностальгія.	64
Сірі гори і небо.	65



Світ за вікном.	65
Весняна мрія.	66
Вікторія Негрич.....	67
До Миколая.	67
Приречене кохання.	68
Галина Генік.....	69
А гори димлять.	69
Україна Божа.	70
Бачити Христа.	71
Вчитися з Богом розмовляти.	72
Марічка Ливицька.....	73
Так хочеться вранці ходити.	73
Я зачарована була в тобі.....	74
Я бігла по скошених травах.	74
О, я так чекала зустрічі з тобою.	75
Моя мама найкраща у світі (пісня).	75
Ганна Левицька-Генік.....	77
Рідний край.	77
А у житті, як у житті.....	78
Боже, я прошу дай мені крила.....	78
Засіяли в полі пшеницю.	79
Чи можу комусь розказати.....	80
Чи бачив ти як сходить сонце.....	80
Щоб прожиті роки не були даремні.....	81



***Члени літературної студії щиро вдячні
Косівській районній раді
за фінансову підтримку у видавництві збірки.***

ЛІТЕРАТУРНО-ПОЕТИЧНА СТУДІЯ С. НИЖНІЙ БЕРЕЗІВ
ЗАВІДУВАЧ БІБЛІОТЕКИ ГАННА ВІТКОВІЦЬКА

«ДУША ОЗИВАЄТЬСЯ СЛОВАМИ»



“Писаний Камінь”

Косів

2016

Комп'ютерна верстка
Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел-факс: 2-24-91
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 12.08.16. Формат 60х84\16.
Папір офсетний.
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 8,23. Обл.-вид. арк. 14,2.
Тираж 120 прим. Замовне 448.